

skal se ud i fremtiden, for det, der står i grundloven nu, er på mange punkter en historisk reminiscens, og det, der holder det hele i gang, er ikke lovens bogstav, men lovens ånd og vores praksis, som i det væsentlige ikke er så problematisk, selv om der også i vores praksis er nogle ting, der er problematiske.

Arne Melchior (CD):

»I denne sag lader sig jo sige en hel del – både pro et kontra.« Sådan lød replikken til en af den berømte vittighedstegner Fritz Jürgensens tegninger, og det passer jo så afgjort her. Men når man er så sent på den i ordførerrækken, som CD jo takket være mange vælgeres fejltagelse automatisk kommer, kan man blot konstatere, at sagen på dette tidspunkt allerede er jordet, og så har det selvfølgelig kun akademisk interesse, men det er jo heller ikke det ringeste.

Pro tæller selvfølgelig, at der er sket meget i det sidste halve hundrede år siden grundlovsændringen af 1953, som dels havde arvefølgen som bærekraft, dels var et produkt af det, vi havde oplevet både i mellemkrigstiden og under Anden Verdenskrig. Alene sprogligt er der sket så meget siden dengang, at der kunne tænkes en lang række redaktionelle og forståelsesmæssige ændringer.

Kontra taler så det, som statsministeren redegjorde for: at der indtil videre næppe er udsigt til, at der kan fremsættes forslag, som vil have bærekraft nok til gennemførelse af en folkeafstemning med de nødvendige stemmetal.

Og selv om vi i CD's folketingsgruppe er noget i tvivl, når vi derfor også til den konklusion, at tiden næppe er inde.

Jeg vil dog foregribe den følgende debat om SF's forslag ved at fremdrage det, som vel nok er den sag, der atter en gang skal bære en grundlovsændring igennem, nemlig tronfølgen, som jeg var inde på i en kort bemærkning for lidt siden. For det er jo sådan, at vi har en kronprins i dette land, som muligvis en skønne dag – hvad ved jeg, det er ikke mit anliggende – indgår ægteskab, og hvis der så i det ægteskab fødes en datter før en søn, er det ifølge den gældende grundlov og tronfølgelov sønnen, som skal arve riget, tronen og majestættitlen, og det er dybt utilfredsstillende, og det ville ikke være særlig heldigt, hvis der til den tid blev tale om, at en slags særlov baseret på en personsag skulle være afgørende for, at vi også i paragrafferne om arvefølgen i grundloven fik gennemført den absolutte ligestilling for kønnene; det ville klæ-

de os, hvis vi kunne gøre det på et tidligere tidspunkt.

Men så længe tingene ikke har materialiseret sig, haster det ikke, og jeg kan da sagtens indse, at hvis kronprinsen får en søn først, kan der gå en hel generation, før problemet bliver af tungt indhold. Men rent principielt ville det klæde det danske samfund, hvis vi sørgede for, at kvinderne fik absolut ligestilling, og det ville være et godt signal for de mange andre punkter, hvor kvinderne stadig væk er delvis undertrykte her i landet, hvis man vedrørende landets allerhøjeste embede indførte denne ligestilling.

Det, jeg havde på hjerte, var altså bare, at her var måske en sag, der kunne bære det igennem. Men vi har ikke noget kissejav med det, og vi finder ikke, at Fremskridtspartiets forespørgsel har en bare tilnærmelsesvis baggrund i sådanne argumenter eller er gennearbejdet på en sådan måde, at det er det, der bør være grundlag for den diskussion, vi skal føre her.

Og så vil jeg vente med de øvrige bemærkninger, til vi om et øjeblik starter på diskussionen om SF's mere konstruktive forslag – og når jeg siger konstruktiv, mener jeg ikke, at vi er særlig enige i det meste af det, der står i det, men det er en anden ting.

Poul Nødgaard (DF):

Med passende mellemrum blusser der jo en debat op om, hvorvidt Danmark skal have en ny grundlov til erstatning for den grundlov fra 1953, som vi alle sammen kender så godt. Og da den nuværende udenrigsminister var i opposition, kørte han stærkt frem med argumenter for en grundlovsændring, men siden har man jo ikke hørt så meget til Det Radikale Venstre i den forbindelse, men nu kom der så noget frem i dag.

I Dansk Folkeparti er vi af den opfattelse, at den nuværende grundlov sagtens kan bære Danmark et godt stykke ind i det nye årtusinde. Dog skal det understreges, at alle må bidrage til, at den nuværende grundlov ikke trædes under fode, sådan som det f.eks. skete i forbindelse med EU-afstemningen i 1993, hvor et stort flertal her i Folketinget øvede vold på grundloven ved allerede et år efter EU-afstemningen i 1992 at etablere en ny EU-afstemning, for det er bestemt noget, som vi i Dansk Folkeparti ikke synes om skal kunne ske i et godt oplyst land som det danske.

Og noget andet, som man måske kunne frygte at en eventuel grundlovskommission ville kun-